

РОЗДІЛ 1

— Ми їдемо додому, щоб побратися, моя принцесо.

Тобто — «побратися»?

З ним?

Раптом я згадала всі ті дівчачі фантазії, які були в мене, перш ніж я дізналася, хто я така й чого від мене очікують, — мрії, породжені взаємною любов'ю моїх батьків.

У цих дитячих мріях ніколи не фігурувало освідчення, яке насправді й близько не було освідченням. А ще до них не входило освідчення за одним столом із купою незнайомців, половина з яких бажає мені смерті. І звісно, у цих мріях не було чи не найгіршого (і, можливо, найбожевільнішого) не-освідчення в королівстві від чоловіка, який тим часом тримає мене в полоні.

Можливо, в мене якийсь захворювання мозку. Можливо, в мене галюцинації від стресу. Зрештою, мені ж довелось осмислювати стільки болючих смертей... Зіткнутися з його зрадою. А ще я щойно дізналася, що родом з Атлантиї, королівства, яке все життя вважала коренем зла і трагедії своєї землі. Галюцинації від стресу здавалися набагато правдоподібнішою причиною, ніж те, що відбувалося насправді.

Я тільки й змогла, що витріщитися на значно більшу за свою долоню, яка тримала мене за руку. Шкіра в Кастіла була трохи темніша, ніж у мене, наче поцілована сонцем. Оскільки він роками орудував мечем зі смертоносною, граційною точністю, його долоні стали мозолистими.

Він підніс мою руку до непристойно зграбних і повних вуст. До губ, що одночасно були м'якими й невблаганно твердими. До губ, що випускали в повітря прекрасні слова й шепотіли гарячі, лихі обіцянки, майже торкаючись моєї оголеної шкіри. До губ, що вшановували численні шрами, якими були всіяні мое тіло й лице.

До губ, які також вдавалися до кривавої брехні.

Тепер ці уста притулилися до вершини моєї долоні в жесті, який я всього кілька днів чи тижнів тому з радістю

запам'ятала б навіки й уважала б вишукано ніжним. Мені були заборонені такі прості речі, як тримання за руки чи цнотливі поцілунки. Так само заборонялося бути жаданою чи відчувати жагу. Я вже давно змирилася з тим, що мені не пізнати цього на власному досвіді.

Доки не трапився він.

Я відірвала погляд від наших з'єднаних рук, від вуст, що вже вигиналися з одного боку в усмішці, від натяку на ямочку на правій щоці й від губ, що поволі розтулялися, зовсім трохи відкриваючи смертоносно гострі ікла.

Його волосся злегка торкалося карку й падало на лоба. Густі чорні пасма мали такий темний відтінок, що на сонці воно часто виблискувало синявою. Завдяки високим кутастих вилицям, прямому носу й гордому точеному підборіддю він часто нагадував мені великого граційного печерного kota, якого я одного разу побачила дитиною в палаці королеви Ілеани. Прекрасний, але лише як усі дикі, небезпечні хижаки. Коли я зазирнула йому в очі, що мали приголомшливий холодний бурштиновий відтінок, моє серце тьохнуло.

Я знала, що витріщилася на Гоука...

Я похопилася, і мої груди наповнилися холодом. Його звучать не так. Я навіть не знала: *Гоук Флінн* — це лише вигадана личина чи це ім'я належить людині, яку, швидше за все, вбили заради особистих даних? Я боялася, що останнє. Адже *Гоук* буцімто приїхав із Карсодонії, столиці королівства Соліс, із блискучими рекомендаціями. А втім, командувач вартових у Масадонії виявився прибічником атлантійців, спусковиком, тож це теж могло бути брехнею.

Так чи інакше, вартовий, який присягнувся захищати мене, не шкодуючи ні меча, ні життя, був вигадкою. Як і чоловік, що бачив, хто я така, а не лише *що* я таке. Діва. Обрана. Гоук Флінн був лише породженням уяви, достоту як оті дитячі мрії.

Насправді існував той, хто зараз тримав мене за руку: принц Кастіл Да'Нір. Його високість. Темний.

Над нашими з'єднаними руками дедалі сильніше вигинались його губи. Ямочка на правій щоці була чітко видима. Ямочка на лівій з'являлася рідко — лише від справжньої усмішки.

— Маківко, — промовив Кастіл, і всі м'язи в моєму тілі зіщулились. Я не знала, від чого напружилася: через те, що до мене звернулися на прізвисько, чи через його глибокий, музикальний голос. — Здається, я ще ніколи не бачив тебе такою приголомшеною.

З отетерілого мовчання мене вирвав глузливий блиск у його очах. Я вирвала руку, з огидою думаючи, що, якби він захотів мені перешкодити, то з легкістю міг би це зробити.

— Побратися?

До мене повернувся голос, хай і лише заради цього слова. Його очі зухвало заблищали.

— Так. Побратися. Ти ж знаєш, що це означає?

Не зводячи погляду з його очей, я стиснула руку, що лежала на дерев'яному столі, в кулак.

— Чому ти вирішив, ніби я можу не знати, що означає «побратися»?

— Ну, — безтурботно відповів він і підняв чашу, — ти повторила це слово так, ніби воно збиває тебе з пантелику. А позаяк ти Діва, я знаю, що ти жила... в тепличних умовах.

У мене запалав карк під кіскою — мабуть, став червоний, як моє волосся на сонці.

— Бути Дівою чи жити в тепличних умовах ще не означає бути дурною, — відказала я, помітивши, яка тиша запала за столом і в усій бенкетній залі, хоча там наразі було повно спусковиків і атлантійців. Усіх тих, хто був ладен убивати й гинути за чоловіка, на якого я дивилася з відвертою злобою.

— Ні. — Кастіл, трохи випивши, швидко мене оглянув. — Не означає.

— Проте я спантеличена.

Я відчула, як мого кулака торкнулося щось гостре. Швидко глянувши вниз, побачила те, чого раніше не помічала

через шок і стурбованість. Ніж. Із дерев'яним руків'ям і товстим зазубленим лезом, призначений для розрізання м'яса. То був не мій кинджал із кістки вовчена. Його я востаннє бачила у стайнях, і думка про те, що я, можливо, не побачу його більше ніколи, глибоко мене ранила. Той кинджал був більше ніж зброєю. Його мені подарував на шістнадцятиріччя Віктер, і це був мій єдиний зв'язок із чоловіком, що був не просто охоронцем. Він узяв на себе ту роль, яку мав би відігравати мій батько, якби був живий. Тепер же кинджал зник, а Віктер пішов із життя.

Був убитий тими, хто підтримував Кастіла.

А зважаючи на те, що останній кинджал, який опинився в моїх руках, я від душі встромила Кастілові в серце, я сумнівалася, що клинок із кістки вовчена скоро повернеться. Однак ніж для м'яса — це вже зброя. Доведеться задовольнитися ним.

— А що тут може спантеличити?

Він поставив чашу на стіл, і мені здалося, що його очі потеплішали, як тоді, коли йому бувало весело чи... чи він відчував певні речі, про які я вперто не хотіла думати.

Коли я притулила долоню до ножа для м'яса, мій дар прилинув до шкіри, вимагаючи, щоб я скористалася ним, оцінила Кастілові почуття. Мені вдалося заблокувати свої здібності, перш ніж вони встановили зв'язок із Кастілом. Я не хотіла знати, весело йому зараз чи... чи *що* там із ним. Мені було байдуже, *що* він відчуває.

— Як я вже сказав, принцесо, — продовжив принц, провівши довгим пальцем по вінцю келиха, — двоє атлантійців можуть побратися лише тоді, коли обидві половинки пари стоять на рідній землі.

Принцесо.

Це лагідне прізвисько — неприємне, та все ж дещо симпатичне — тепер набуло геть інакшого значення. У зв'язку з ним саме собою напрошувалося запитання: як багато Кастіл знав від початку? Він уже визнав, що здогадався, хто я, тієї ночі в «Червоній перлині», проте стверджував,

буцімто не знав, що я частково атлантийка, доки не вкусив мене. Доки не скуштував моєї крові. Відмітину в мене на шиї захищало, і я притлумила сильне бажання її торкнутися.

Наскільки це прізвисько є випадковим? Якщо це чергова брехня, то це має значення, хоч я й не знаю напевне чому.

— Що саме тебе спантеличує? — запитав він, не кліпаючи бурштиновими очима.

— Те, що ти думаєш, ніби я справді ладна вийти за тебе.

Я почула здушений звук навпроти себе: хтось спробував приховати сміх. Я швидко позирнула на вродливе обличчя злегка смаглявого вовчена зі світло-блакитними очима — істоти, здатної обертатися на вовка так само просто, як прибирати подобу смертного. Ще якихось кілька днів тому я вважала, що вовчени вимерли, були винищені під час Війни двох королів близько чотирьохсот років тому. Однак це також було брехнею. Кіран був лиш одним із багатьох цілком живих вовченів, кілька з яких сиділо за цим столом.

— Я не думаю, що ти вийдеш, — відказав Кастіл, трохи опустивши густі віії. — Я це знаю.

Я щиро вразилася.

— Можливо, я висловилася незрозуміло, тож тепер спробую бути відвертішою. Не знаю, чому ти міг подумати, ніби я ладна піти за тебе заміж. — Я нахилилася до нього. — Це достатньо ясно?

— Ясно як день, — відповів він, і його очі потеплішали, набувши приємного медового відтінку, та в його погляді чи голосі геть не відчувалося гніву. Зате в них було щось абсолютно інше. Його погляд нав'яв мені думки про теплу шкіру і про те, як оті грубі, мозолисті долоні торкалися моєї щоки, пурхали по моему животу і стегнах, зачіпали набагато інтимніші місця. Ямочка в нього на щоці стала глибшою. — Та ми ще подивимося, чи не так?

По моїй шкірі поширився колючий жар.

— Та нічого ми не подивимося.

— Я можу бути дуже переконливим.

— Не настільки переконливим, — відказала я, і він незрозуміло буркнув у відповідь. Тут мене охопила щира лють. — Чи ти здурів?!

Хтось далі вздовж столу розсміявся низьким, чуттєвим сміхом. Я здогадалася, що це не світловолосий Делано. Той вовчен мав такий вигляд, ніби щойно став свідком якоїсь різанини й наступною мала покотитись його голова. Можливо, мені варто було боятися, бо злякати вовчена не просто, тим паче якщо це Делано. Він захищав мене, коли по мою душу прийшли Джеріко й компанія, хоча він і той атлантиєць Нейлл (який наразі сидів збоку від нього) опинились у відвертій меншості.

Мало хто наважився б розізлити Темного. Він же атлантиєць, смертоносний, швидкий і неймовірно сильний. Його важко поранити, а тим паче вбити. І, як я дізналася зовсім недавно, він уміє нав'язувати свою волю іншим за допомогою примусу. Він убив одного з наймогутніших герцогів усього Солісу, проштрикнувши Вознесеному серце тією самою тростиною, якою Тірман часто бив мене.

Проте я не відчувала страху.

Я була надто розлючена, щоб злякатися.

Ліворуч від Делано сидів той, хто щойно сміявся. То був схожий на гору чолов'яга, що звався Ілайджа. Я не думала, що він вовчен. Річ була в його очах. Усі вовчени мають однакові блідо-блакитні очі. В Ілайджі вони були карі, радше навіть золоті. Тепер на нього дивилася не лише я. У його бік перейшло кілька поглядів. Я скористалася нагодою прибрати ніж для м'яса зі столу і схвати його за розрізом сорочки.

— Що таке? — Перехопивши численні погляди, Ілайджа погладив темну бороду. — Вона питає про те, про що думає більшість із нас.

Делано кліпнув, а тоді поволі глипнув на Ілайджу. Кастіл мовчав. Не розтуляючи губ у промовистій усмішці, він перевів погляд із мене далі вздовж столу.

Ілайджа прокашлявся, тримаючи пальці на бороді.

— Я не намагаюся піддати сумніву твої рішення, — заявив чоловік. — Я намагаюся їх зрозуміти.

— І чого ти не можеш зрозуміти, Ланделле? — Кастіл відкинувся на спинку крісла, з легкістю опустивши руки на підлокітники. Коли я побачила, як невимушено він сидить, крихітні волосинки по всьому моему тілу стали дибки.

На мить запала напружена тиша, а тоді Ланделл сказав:

— Ми всі пішли сюди за тобою з Атлантиї. Залишалися в цьому задрипаному архаїчному королівстві, вдаючи лояльність фальшивим королю й королеві. Тому що ми, як і ти, понад усе хочемо звільнити твого брата. Він законний спадкоємець.

Кастіл кивнув, наказуючи Ланделлові продовжити.

— Ми втратили людей — хороших людей, що намагалися проникнути до Храмів у Карсодонії, — сказав він. Я напружилася, яскраво уявивши ті величезні споруди кольору опівночі.

Якщо всі твердження Кастіла правдиві, то призначення Храмів — це також брехня. Третіх синів і доньок під час Ритуалу не віддають на службу богам. Натомість їх віддають Вознесеним — вампіри — й перетворюють на звичайну худобу. Чимало з численних побрехеньок, якими мене годували все життя, були жахливі, та ця, ймовірно, була найстрашніша. І я боялася, що твердження Кастіла правдиве, хай яке воно огидне. Як це можна заперечувати? Вознесені казали нам, що поцілунки атлантийців отруйні, накладають прокляття на безневинних смертних і перетворюють їх на напівзогнілі оболонки себе колишніх — страшних кровожерливих чудовиськ, відомих як спраглії. Проте я знала, що це неправда. Поцілунки атлантийців не токсичні. Як і їхні укуси. І те, і те я доводила власним прикладом. Ми з Кастілом цілувалися багато разів. Він віддав мені свою кров, коли я була смертельно поранена. І кусав мене.

Я не обернулася.

Не обернулася й тоді, коли на мене багато років тому напали спраглії.

І не можна сказати, ніби підозри щодо Вознесених почали виникати в мене лише тоді, коли в моє життя ввійшов Кастіл. Він лише їх підтвердив. Але чи є правдою все це? Я ніяк не могла це перевірити. Мені заболіли пальці — так міцно я вчепилася в ніж.

— Ми не знайшли жодної зачіпки, що підказувала б, де тримають принца, і надто багато людей уже не повернуться до своїх домівок і сімей, — вів далі Ланделл. Із кожним словом його голос ставав упевненішим, сповнюючись гніву, який я могла вловити й без свого дару. — Але тепер у нас дещо є. Нарешті ми маємо змогу довідатися, де перебуває твій брат, а може, і звільнити його, зробити так, щоб його не змушували створювати нових вампірів, живучи в уже добре знайомому тобі пеклі. І замість цього ми підемо додому?

Я трохи знала це пекло.

Бачила численні шрами на тілі Кастіла, тавро у формі королівського герба в нього на носі, трохи нижче стегна.

Однак Кастіл не сказав у відповідь нічого. Ніхто не заговорював. Ніхто не рухався — ні за столом, ні біля каміна у віддаленому кінці бенкетної зали.

Ланделл ще не закінчив.

— Ті, хто висить на стінах коридора просто за дверима цієї зали, заслужили на те, щоб там опинитися. Не лише тому, що не скорилися твоїм наказам, а й тому, що, якби їм вдалося вбити Діву, ми втратили б єдине, чим можемо скористатися. Вони поставили спадкоємця під удар заради помсти. Саме тому я вважаю, що вони заслужили на свою долю, хоча деякі з них були моїми друзями — і друзями багатьох за цим столом.

«Я їх уб'ю».

Ось що пообіцяв Кастіл, зобачивши рани, які лишили інші. Так і сталося. В основному. Кастіл прип'яв тих, про кого говорив Ланделл, палями до стіни. Всі вони, крім Джеріко, вже були мертві. Їхній заводіяка був ледь живий — гинув повільною, болісною смертю, яка мала нагадати про те, що мені не слід шкодити.